

mer den en gang for meget, i forhold til hvad der er blevet sagt og hvad der er blevet gjort. Og det er derfor, jeg bliver nødt til at reagere nu.

Der bliver sagt fra talerstolen af den konservative ordfører, og jeg har også nævnt det over for den socialdemokratiske ordfører, at der ikke var nogen ventelister, og at der var flere pladser. Og alligevel bliver man ved med at fremture med en rapport, som er næsten 5 år gammel. Og det synes jeg da er problematisk for debatten i den her sag, som er så væsentlig. For jeg synes, at det er en rigtig væsentlig debat.

Årsagen til, at tallene ikke var fremme i indledningen, var, at det ikke handler om tallene, det handler om DF's forslag, som er sympatisk og godt tænkt, men som bare ikke er det rigtige svar til at løse problemerne. Men da fru Karen Hækkerup bliver ved med at fremture med de tal, bliver jeg altså som ansvarlig minister nødt til at korrigere tallene og sige, hvad de korrekte tal er, så de ikke dominerer debatten. Og det er sådan set årsagen til, at jeg undtagelsesvis har taget det skridt at gå op for at korrigere de tal.

Kl. 16:37

Anden næstformand (Søren Espersen):

Fru Karen Hækkerup.

Kl. 16:38

Karen Hækkerup (S):

Jamen så lad os dog få de tal frem, så lad os få at vide, hvor mange der modtager behandling, og hvor mange der ikke modtager behandling.

Kl. 16:38

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ministeren.

Kl. 16:38

Justitsministeren (Brian Mikkelsen):

Som jeg sagde, er der ikke nogen ventetid på det, og de, som gerne vil have behandling, får behandling.

Kl. 16:38

Anden næstformand (Søren Espersen):

Er justitsministeren færdig? (*Justitsministeren* (Brian Mikkelsen): Ja). Tak til justitsministeren. Så fortsætter vi ordførerrækken. Den Radikale ordfører, hr. Morten Østergaard.

Kl. 16:38

(Ordfører)

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes altid, ministeren skal være velkommen i debatten på et givet tidspunkt, hvor ministeren finder det relevant. Det er det, vi har debatter til.

Jeg synes også, at det her er en meget alvorlig problemstilling. Vi skal gøre, hvad vi kan for at komme pædofili og andre former for seksuelle

krænkelser til livs i danske samfund. Vi skal forebygge, vi skal efterforske, og vi skal selvfølgelig få gerningsmændene dømt, og så skal vi naturligvis, når de er blevet dømt, gøre, hvad vi kan, for at de får behandling og kommer ud af den kriminelle løbebane, de er kommet ind på, og at de, når de engang bliver løsladt, så kan vende tilbage og leve et normalt liv, hvor de ikke krænker andre mennesker, i det her tilfælde med pædofile altså børn.

Så langt så godt. Jeg tror sådan set ikke, der kan drives mennesker op, som ikke er enige i det.

Derfor var jeg egentlig også, vil jeg sige, da jeg første gang læste Dansk Folkepartis forslag, sympatisk indstillet over for ideen om at koble behandling og prøveløsladelse sammen, for det synes jeg er helt rigtigt at gøre. Da jeg så blev gjort bekendt med virkeligheden, som vi også har hørt den her fra ministeren i dag, så viser det sig, at virkeligheden jo er sådan. Det er den alt-overvejende hovedregel, at tingene hænger sådan sammen. Det er en meget væsentlig forudsætning for at få prøveløsladelse, at man indgår i behandling, og der er endda givet afslag, tror jeg ministeren sagde, i 26 pct. af sagerne i 2007.

Derfor synes jeg sådan set, man må sige, at virkeligheden svarer til det, Dansk Folkeparti ønsker at opnå, og det synes jeg egentlig at man bare så kan glæde sig over. Det, jeg synes er utrolig væsentligt, er så den debat, som har udspillet sig sådan lidt i kanten af det her beslutningsforslag. Det er, at der er tilstrækkelig med behandlingskapacitet, og at der ikke er ventetid eller folk, der bliver afvist, når de skal have handling, fordi det er klart, at uanset om man står for en prøveløsladelse eller man ikke gør, så er det helt fundamentalt, at vi hurtigst muligt får sexforbrydere og pædofilidømte i behandling.

Så kommer spørgsmålet om tvang, og det er jo så, kan man sige, en helt tredje debat, som vi så måske får, hvis Socialdemokraterne har et forslag på vej. Og det trænger vi nok til. Det der med at tvinge folk til medicinsk kastration har sådan visse etiske problemer forbundet med sig. Og når vi så er ovre i, at det på en eller anden måde bliver en art frivillig tvang, så er spørgsmålet jo, hvad sådan en behandling har af effekt. Det skal vi nok også lige have for øje.

Derfor vil vi i første omgang i forbindelse med udvalgsbehandlingen stikke næsen i sporet for at få afklaret det her. Er der tilstrækkeligt med behandlingskapacitet, og er der ingen ven-